

er Samfundets Sager, der her behandles. Her sidder altsaa det ærede Medlem Hr. Axel Dam virkelig med et uindskrænket Mandat, i Henhold til Grundlovens Bestemmelse kun afhængig af sin egen Overbevisning, ude af Stand til, og jeg antager ogsaa uden Villie til, at søge dette Forhold ændret; og samtidig paastaar han, at dette at sidde paa den Maade, at være udstyret saaledes, er en Krænkelse af den enkeltes Selvbestemelsesret. Mon dog ikke det ærede Medlem Hr. Axel Dam skulde søge ind i sig selv og søge at klare dette Dilemma, han saaledes har bragt sig i, thi hvis en Repræsentation under Forhandlingerne for Forligsmanden, forsynet med Mandat fra Parterne til at tage endelig Stilling til et Mæglingsforslag, er en Krænkelse af det enkelte Menneskes Selvbestemelsesret, er den høje Rigsdag, i hvilken det ærede Medlem Hr. Axel Dam har søgt ind og faaet Held til at faa Sæde, ogsaa en Krænkelse af Vælgernes Selvbestemelsesret, og saa burde det ærede Medlem Hr. Axel Dam med sit ideelle, sit ophøjede Syn paa Livets Spørgsmaal have undladt at medvirke til, at en saadan Krænkelse tilføjes. Efter min Opfattelse bør Urafstemningernes Tid i alle Parters Interesse være endt, og der er faktisk ogsaa, til Trods for al Uenighed, i den store Arbejdskommission dog et Flertal, der har været enigt om, at Urafstemningerne burde bringes til Ophør. Det var jo ogsaa i svunden Tid det almindelige, at Repræsentanterne besad Mandat; at vi er naaet til den i de senere Aar fulgte Fremgangsmaade, Afgørelse ved Urafstemning, ja, det er til syvende og sidst Udtryk for en Eftergiven overfor Tendenser i Arbejderkredse, der faktisk intet har med vel afvejede Interessers Pleje at gøre, og som der sikkert ikke er nogen Grund til fortsat at imødekomme. Men jeg er i og for sig enig med det Mindretal i Kommissionen, der paa Side 58 udtaler, at „de med begrænset Mandat udstyrede Repræsentanter vil se sig nødsaget til straks at forkaste et Forslag, som muligvis kunde gennemføres ved en Appel til Medlemmernes frie Afgørelse“. Med andre Ord, Mindretallet, hvortil ogsaa den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, det ærede Medlem Hr. Lundberg, hører, er af den Opfattelse, at en Repræsentation forsynet med ubegrænset Mandat vil berede Tilslutning til et Mæglingsforslag Vanskelighed, idet de vedkommende vil være tilbøjelige til at fri sig for det Ansvar, som Tilslutning betyder, og vil finde det lettere, mindre byrdefuldt for sig selv, at sige nej. Deri er jeg slet ikke uenig med det ærede Medlem; deri

ligger Svagheden i Kravet om ubegrænset Mandat; men derfor har jeg ogsaa i § 5 indsat et 2det Stykke. Der er jo ikke det allerfjerneste i Vejen for, at de Repræsentanter, som, naar de skal tage Stilling udelukkende paa eget Ansvar, besvarer et Mæglingsforslag med et Nej, at de kan ønske dette Nej omgjort til et Ja, saafremt Afgørelsen kan lægges ud paa en bredere Basis, saafremt der kan blive flere Skuldre om at bære Ansvaret, og det er netop det, man søger at tilvejebringe gennem den kompetente Forsamling, hvorom Paragraffens 2det Stykke handler. Jeg tror ingenlunde, at det ærede Medlem Hr. Bouet har Ret i, at den Repræsentant, som har besvaret Forligsinstitutionens Forslag med et Nej, ubetinget og altid vil gaa til den kompetente Forsamling og søge at hindre, at Forliget bliver afsluttet paa det Grundlag, som han har været stillet overfor, ingenlunde! Det synes mig at være et psykologisk Fejlsyn, det ærede Medlem Hr. Bouet har givet Udtryk for, naar han gaar ud fra, at som de vedkommende har stillet sig, da *de alene* havde Afgørelsen i deres Haand, saaledes vil de afgjort og i alle Tilfælde ogsaa stille sig, naar de staar overfor den kompetente Forsamling og skal vejlede og raade denne med Hensyn til Mæglingsforslagets videre Skæbne.

At Forslagets Bestemmelser skulde betyde, som det ærede Medlem Hr. Lundberg siger, en Vanskeliggørelse af Hvervet for Arbejdernes Tillidsmænd og undergrave Respekten for de faglige Overenskomster, det kan jeg paa ingen Maade indrømme; at man skulde have mindre Respekt for den Overenskomst, som er truffet med Tilslutning af Mænd, til hvem man nærer den Tillid, at man har villet forsyne dem med Mandat til at træffe Afgørelsen, det indser jeg aldeles ikke; at man sagligt kan begrunde, at Respekten for de faglige Overenskomster derigennem skulde mindskes, ja, det synes jeg maa bevises gennem andet end Paastanden, før der kan tages noget Hensyn dertil.

Jeg takker det ærede Medlem Hr. P. Munch, som var Ordfører for det radikale Venstre, for den Tilslutning, han paa saa at sige alle Punkter gav Lovforslaget, og ogsaa for den Tilslutning, han gav Forslaget paa dette Punkt. Jeg forstaar meget vel, at det ærede Medlem, eftersom han sammen med sine Kolleger af det radikale Venstre har udformet sine Tanker om Genemførelsen af det ubegrænsede Mandat paa en anden Maade, end det her er sket, vilde foretrække *sin* Udformning — sit eget synes man jo i Almindelighed bedst